

POSELSTVÍ PAPEŽE  
JANA PAVLA II.  
K XXXIV. SVĚTOVÉMU DNI  
SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ  
4. června 2000

---

*„Zvěstovat Krista ve sdělovacích prostředcích na úsvitu nového tisíciletí“*

Drazí bratři a drahé sestry,

téma 34. světového dne sdělovacích prostředků – *„Zvěstovat Krista ve sdělovacích prostředcích na úsvitu nového tisíciletí“* – je pobídkou k tomu, abychom se zadívali na budoucnost s jejími výzvami, které nás očekávají, a také na minulost, na počátky samotného křesťanství, abychom z nich získali světlo a sílu, které potřebujeme. Jádrem poselství, které zvěstujeme, je stále Ježíš: „Vždyť před něj se staví celé lidské dějiny: naše současnost i budoucnost jsou prozářeny jeho přítomností“ (*Incarnationis Mysterium*, 1).

První kapitoly Skutků apoštolů obsahují dojemné vyprávění o tom, jak hlásali Krista jeho první následovníci. Bylo to zvěstování spontánní, plné víry a přesvědčivé zároveň, uskutečňované mocí Ducha svatého.

První a nejdůležitější skutečností je, že učedníci hlásají Krista jako odpověď na poslání, které jim dal on. Ježíš před svým nanebevstoupením říká apoštolům: „Budete moými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země“ (Sk 1,8). Přesto, že to byli lidé „neučení a prostí“ (Sk 4,13), odpovídají hned a velkodušně.

Poté, co apoštolové strávili určitý čas na modlitbách s Marií a ostatními Ježíšovými učedníky, zahájili o letnicích hlásání Krista a jednali podle toho, co jim poručil Duch (srov. Sk 2). Čtení o těchto podivných událostech nám připomíná, že dějiny komunikace jsou jako cesta, která vede od nadutého babylonského projektu a jeho následného zřícení do zmatku a vzájemného neporozumění (srov. Gen 11,1–9) k letnicím a k daru jazyků: obnovení komunikace je soustředěno na Ježíše, působením Ducha svatého. Hlásání Krista vede tedy k setkání lidí ve víře a lásce na nejhlubší rovině jejich lidství; sám vzkrísený Pán se stává pojítkem opravdové komunikace mezi svými bratry a sestrami v Duchu.

Letnice jsou pouze začátkem. Apoštolové nepřestávají hlásat Krista, i když jim hrozí pronásledování: „Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli“, říkají Petr a Jan saduceům (Sk 4,20). Podstoupená utrpení se mění v nástroje jejich poslání. Když po Štěpánově umučení vypuklo v Jeruzalémě kruté pronásledování, které donutilo Kristovy učedníky k útěku, potom „ti, co se tak rozprchli (...), hlásali slovo evangelia“ (Sk 8,4).

Živým jádrem poselství, které apoštolové šířili, je ukřižovaný a vzkříšený Ježíš, který žije a vítězí nad smrtí a hříchem. Petr říká setníku Kornéliovi a jeho rodině: „Pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal... On nám při kázal, abychom se vši rozhodností hlásali lidu a dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho uvěří“ (Sk 10,39–43).

Je zřejmé, že podmínky se v průběhu dvou tisíciletí značně změnily. Nezbytnost hlásání Krista však zůstává stále nezměnná. Povinnost vydávat svědectví o Ježíšově smrti a vzkříšení a jeho spasitelné přítomnosti v našich životech, je stejně tak reálná a naléhavá jako byla pro první učedníky. Máme hlásat radostnou zvěst všem, kteří jsou ochotni naslouchat.

Nezbytné je hlásání osobní a přímé, díky kterému sdílí jeden člověk s druhým víru ve vzkříšeného Pána. Stejně nezbytné jsou i jiné tradiční formy šíření Božího slova. Vedle toho je však také zapotřebí hlásání ve sdělovacích prostředcích a skrze ně. „Církev by se cítila vinna před Bohem, kdyby nevyužila těchto tak

účinných prostředků“ (Pavel VI., *Evan gelii nuntiandi*, 45).

Dopad sdělovacích prostředků na dnešní svět je nezměrný. Nástup informační společnosti je opravdovou revolucí, která činí sdělovací prostředky „prvním areopagem novověku“ (*Redemptoris missio*, 37), ve kterém probíhá neustálá výměna myšlenek a hodnot. Skrze sdělovací prostředky vstupují lidé do kontaktu s dalšími osobami a událostmi, vytvářejí si vlastní názor na svět, ve kterém žijí, a utvářejí si vlastní způsob pohledu na smysl života. Životní zkušenost je ve velké míře zkušeností ze sdělovacích prostředků (srov. Papežská rada pro sdělovací prostředky, *Aetatis Novae* 2). Hlásání Krista musí být součástí této zkušenosti.

Církev má samozřejmě při hlásání Krista intenzivně a zručně využívat vlastních sdělovacích prostředků (knihy, noviny, periodika, rádio, televize a jiné). Katoličtí pracovníci v médiích by měli neohroženě a tvořivě rozvíjet nové prostředky komunikace a nové metody hlásání. Církev má však podle možností také maximálně využívat příležitosti, které se jí nabízejí, aby byla přítomna i v médiích sekulárních.

Sdělovací prostředky přispívají již mnoha způsoby k duchovnímu obohacení; jsou to například četné programy v roce Velkého jubilea, které přicházejí díky satelitním přenosům do celého světa. V jiných případech ovšem sdělovací prostředky akcentují lhostejnost, dokonce ne přátelství vůči Kristu a jeho poselství, které existuje v některých oblastech sekulární kultury. Ve sdělovacích prostředcích je třeba určitého „zpytování svědomí“, které by vedlo ke kritičtějšímu vnímání tendence k nedostatečné úctě vůči náboženství a vůči morálnímu přesvědčení věřících.

Formu nepřímého hlásání Pána lze dosáhnout mediální produkcí, která upozorňuje veřejnost na skutečné potřeby lidí, zvláště slabých, ne mohoucích a opomíjených. Kromě nepřímého hlásání mají křesťané pracující v médiích hledat způsoby, jak hovořit otevřeně o ukřižovaném a vzkříšeném Kristu a jeho vítězství nad hříchem a smrtí; to vše při měření k použitému médiu a schopnostem příjemců.

Účinná realizace této úlohy vyžaduje schopnosti a profesionální přípravu. Vyžaduje však i něco navíc. Abychom mohli svědčit o Kristu, je za potřebí setkat se s ním osobně a pěstovat tento vztah s ním pro střednictvím modlitby, eucharistie, svátosti smíření, četbou Božího slova a rozjímáním o něm, studiem křesťanské nauky a službou druhým. Je-li tento postoj upřímný, pak půjde spíše o dílo Ducha svatého než naše.

Hlásat Krista není jen povinností, ale také privilegiem. „Kroky věřících ke třetímu tisíciletí nikterak nezaznamenávají únavu, kterou by s sebou mohla přinášet tíže dvoutisíciletých dějin; křesťané se cítí spíše povzbuzeni vědomím, že přinášejí světu opravdové světlo, Krista Pána. Tím, že církev hlásá Ježíše z Nazareta, pravého Boha a dokonalého člověka, otevírá před každým možnost být zbožštěn“, a tak se stát více člověkem“ (*Incarnationis Mysterium* 2).

Velké jubileum dvoutisícího výročí narození Ježíše Krista v Betlémě má být pro jeho učedníky příležitostí a výzvou k vydávání svědectví mihořadné a útěchyplné radostné zvěsti o naší spáse ve sdělovacích prostředcích a skrze ně. Kéž tedy v tomto „roce milosti“ propůjčí sdělovací prostředky hlas samotnému Kristu zřetelným a radostným způsobem, s vírou, nadějí a láskou. Hlásat Krista ve sdělovacích prostředcích na úsvitu třetího tisíciletí není jen podstatnou součástí evangelizačního poslání církve; představuje též životodárné, inspirující obohacení plné naděje pro samotné poselství sdělovacích prostředků. Kéž Bůh naplní svým požehnáním všechny, kteří v rozsáhlém světě sdělovacích prostředků ctí a ohlašují jeho Syna, našeho Pána Ježíše Krista.

*Ve Vatikánu 24. 1. 2000, v den svátku sv. Františka Sálaského*